

get, som det foreligger, skulde kunne tilfreds-
 stille det fremsatte Ønske hos Agravterne, idet
 det vel næppe kan hænges, at selv om
 Forslaget muligens nok, til Fordel for Hart-
 tornet, noget vil udligne den ulige Forde-
 ling af Kommunens Byrder mellem Beboerne,
 vil det dog, i den mellemkommunale Udlig-
 ning, for en stor Del forfordele Land-
 kommuner til Fordel for Byerne, og Min-
 dretallet tror, at det Vædringsforslag, som
 det har stillet, paa hensigtsmæssigere Maade
 løser Spørgsmaalet, for saa vidt som Lov-
 forslaget ved den personlige Kommuneskat har
 tilsigtet at lette Hartkornet.

Ved Mindretallets Forslag undgaas hele
 det vanskelige Spørgsmaal om interkommunal
 Beskatning, imedens det tilsigtede Gode, i
 det mindste for Landkommunernes Vedkom-
 mende, paa det nærmeste i lige saa høj Grad
 opnaas.

Den interkommunale Beskatning er vel
 en gammel Venstrefordring; fra et demokra-
 tisk Standpunkt havde den i kampbevægede
 Dage sin Betydning som et godt Slagord
 over for Kapitalen og Godsejerne, men
 fremsat paa et Agravprogram maa det dog
 erindres, at i sit Princip giver den ikke
 egentlig nogen forøget Indtægt til Kommu-
 nerne, men kun dette, at den Kommuneskat,
 der skal paalignes efter Formue og Vej-
 lighed, i Stedet for som hidtil ene at
 komme Opholdskommunen til gode frem-
 tidigt skulde fordeles mellem alle de Kom-
 muner, hvor de paagældende have Ind-
 tægt af Ejendom eller Næring; men det vil
 let ses, at denne interkommunale Pengebyt-
 ning væsentligt vil dreje sig om en Udlig-
 ning mellem Kjøbenhavn og Købstæderne, lidt
 mellem Købstæder og Landet til Skade for
 dette og forholdsvis meget lidt mellem
 Landkommuner — men da ogsaa i een Ret-
 ning til stor Skade for disse. Thi medens
 vor kommunale Beskatning nu er enkel og let
 anvendelig, vil det Apparat, der efter Lov-
 forslaget skal sættes i Gang, blive saa byrde-
 fuldt, saa vanskeligt at gennemføre og hvert
 Aar kræve saa usforholdsmæssigt Arbejde, at

de formentlig opnaaede Goder ville forsvinde
 over for Vanskeligheden af fremtidigt at faa
 dygtige Mænd til med Glæde at give sig af
 med Kommunesforvaltning.

At paabyrde alle Landets ca. 1,000
 Landkommuner en indviklet og byrdefuld Be-
 skatningsmaade, fordi nogle enkelte Kom-
 muner ved den kunde opnaa en ringe Fordel,
 anser Mindretallet for høist usforsvarligt.

Hvad der bebrejdes den nuværende Kom-
 munebeskatning, er dette, at den lægger næs-
 ten al Byrde paa Hartkornet. Dette søger
 Mindretallets Forslag derfor at rette; men,
 siges der, uden en interkommunal Beskatning
 kan man ikke gennem Formue- og Vejligheids-
 skatten naa de Ejendomsbesiddere, der bo
 uden for vedkommende Kommune, og som
 kun statte til deres Opholdskommune. I de
 vedkommende Kommuner er man derfor nødt
 til at holde fast ved høj Hartkornbeskat-
 ning for ikke at miste Stat paa saadanne
 Ejendomsbesiddere, og man kan saaledes
 daarligt ramme Kommunens ikke hartkorn-
 besiddende Medlemmer. Men dette sidste af-
 hjælpes noget ved Mindretallets Forslag, om
 end, ganske vist, de udenjogns Hartkornsejere
 derved opnaa samme Skatteletelse som de an-
 dre Hartkornbesiddere, og uden at Kommunen
 dog faar Del i deres Formuebeskatning. Men
 set fra et Agravstandpunkt er dette vel næppe
 saa beklageligt; thi de udenjogns Hartkorn-
 ejere kunne deles i 3 Slags:

1. Større Ejendomsbesiddere, som
 bo i Byerne. De ere ikke mange; men
 hvor de findes, vil det i Reglen vise
 sig, at de bo der, fordi de ikke i disse
 vanskelige Tider have kunnet selv drive
 deres Ejendomme. Prioriterede til
 Skerstenen have de maattet bortforpagte
 og leve tarveligt i Byerne, glade, om
 de kunne holde Ejendommen og svare
 Renter og Skatter. Disse Ejere kunne
 vanskeligt svare væsentlig Formueskat,
 men maa have samme berettigede Krav
 som deres Sognesæller til at faa Hart-
 tornsskatten ned,